

Odbor dopravy a silničního
hospodářství
Oddělení dopravy a správních agend

VYPRAVENO DNE:
10. 8. 2023

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
10. srpna 2023	JUDr. Anna Kůrková	KUZL 71434/2023	KUSP 61737/2023/DOP/Ků

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání **XXX** (dále také „obviněná“), **zast. JUDr. Radkem Kellerem, advokátem, Jaselská 23, 602 00 Brno** (dále jen „zmocněnec“), přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky, Odboru dopravně-správních agend, Oddělení dopravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 13. 6. 2023, č. j. MUVK/10409/2023/DS, sp. zn. OD-DP 25/2023, kterým byl výše jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a rozhodl **t a k t o** :

V souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání XXX proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 6. 2023, č. j. MUVK/10409/2023/DS, sp. zn. OD-DP 25/2023, zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I.

[1] Výše uvedeným rozhodnutím byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl úmyslně dopustit tím, že dne 23. 2. 2023 v 9:40 hodin na silnici č. 494 v obci Vlachovice poblíž domu č. p. 39 ve směru jízdy na obec Haluzice jako řidič motorového vozidla tov. zn. Toyota Proace, registrační značky (dále jen „RZ“) XXX držel při řízení vozidla v pravé ruce telefonní přístroj, čímž měl porušit ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

[2] Za přestupek mu jako správní trest byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Dále mu byla v souladu s ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[3] Rozhodnutí o přestupku bylo obviněnému oznámeno dne 14. 6. 2023 doručením jeho písemného vyhotovení. Rozhodnutí správního orgánu bylo napadeno v zákonné lhůtě zmocněncem obviněného, jehož přílohou byla rovněž plná moc ze dne 26. 6. 2023, kterou obviněný zmocnil ke svému právnímu zastoupení JUDr. Radka Kellera. V podaném odvolání obviněný namítá porušení zásadních zásad činnosti správních orgánů dle ust. § 2 správního řádu, dále porušení ust. § 3 a § 8 odst. 3 téhož zákona. Obviněný dále upozorňuje na rozporuplné a nekonzistentní výpovědi svědků – zasahujících policistů a poukazuje na možnou podjatost správního orgánu, kdy vyplynulo, že si se svědkem Ptáčkem tyká. Rovněž rozporuje

naplnění materiálního znaku přestupku, správné vyhodnocení videozáznamu pořízeného Policií ČR s tím, že v pochybnostech měl správní orgán nařídít místní šetření, případně vyšetřovací pokus a současně odkazuje na obviněným předložený důkaz videozáznamem z pevné kamery domu, ke kterému přijel. S ohledem na všechny skutečnosti tak obviněný dochází k závěru, že správní orgán jednotlivé důkazy vyhodnotil zcela jednostranně a rozporuplným způsobem, kdy vyhodnotil policisty jako svědky v lepším postavení. Nakonec pak obviněný správnímu orgánu vytýká porušení zásady nestranného přístupu, tzv. formální spravedlnosti, namítá nesprávnost rozhodnutí správního orgánu pro rozpor se standardní judikaturou i nesprávnou formulaci výroku napadeného rozhodnutí.

II.

[4] Odvolací orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným, přičemž jej shledal nedůvodným.

III.

[5] Podle ust. § 98 odst. 1 přestupkového zákona odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

1. Rekapitulace spisu

[6] Z přestupkového spisu vyplývá, že dne 23. 2. 2023 policisté pprap. Libor Krahula a prap. Martin Ptáček prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Jejich služební vozidlo stálo v obci Vlachovice poblíž domu č. p. 39, kde stálo kolmo k vozovce v přilehlé ulici. V 9:40 hodin zde projelo vozidlo tov. zn. Toyota Proace, XXX, jehož řidič za jízdy držel v pravé ruce černý mobilní telefon. Hlídka za vozidlem vyjela, přičemž toto odbočilo na křižovatce u hospody Sparta doleva, kde pokračovalo směrem na Haluzice. Po celou dobu jelo sledované vozidlo pomalu a nakonec zastavilo ve Vlachovicích u domu č. p. 368, kdy i po zastavení vozidla obviněný stále telefonoval. Policejní hlídka zastavila se svým vozidlem vedle výše uvedeného vozidla a jeho řidiče ztotožnila jako obviněného XXX, přičemž ten s projednáním přestupku na místě nesouhlasil. Celá věc tak byla oznámena ke správnímu orgánu k dalšímu projednání.

[7] Dne 28. 3. 2023 bylo obviněnému oznámeno zahájení řízení o přestupku a současně byl předvolán k ústnímu jednání na den 13. 4. 2023 a 14. 4. 2023. K tomuto ústnímu jednání předvolal správní orgán jako svědky rovněž zasahující policisty. Ústní jednání proběhlo v avizované dny, a to za přítomnosti obviněného i svědků. Další kroky správní orgán již nečinil a dne 13. 6. 2023 vydal rozhodnutí, proti kterému se obviněný odvolal.

2. Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu

[8] Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona normuje, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

[9] Formálním znakem uvedeného přestupku je samotné držení telefonního, hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem (např. mezi ramenem a uchem) při řízení vozidla, a to bez ohledu na to, jakou činnost s ním řidič provádí, tedy zda telefonuje, píše zprávu, fotí, natáčí, nebo jej drží jen tak, aniž by s ním nějakou činnost vykonával.

[10] Objektem této skutkové podstaty je zájem společnosti na tom, aby se řidič za volantem plně věnoval řízení vozidla, a ne jiným rozptylujícím činnostem. Jednání obviněné tak mělo i svůj materiální znak, tedy že ohrozilo zájem chráněný zákonem, kterým je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

[11] Ze spisového materiálu (oznámení přestupku, úředního záznamu a zejména výpovědí policistů) plyne, že dne 23. 2. 2023 dohlížela hlídka policie na bezpečnost a plynulost dopravního provozu, kdy s ohledem na tuto skutečnost měli dostatek času a prostoru přestupkové jednání pozorovat, jelikož se nevěnovali jiné činnosti (např. řízení vozidla). Oba policisté pak shodně uvedli, že obviněný držel v pravé ruce mobilní telefon tmavé barvy někde v úrovni volantů. Přestupek pozorovali přes přední sklo služebního vozidla a přední boční sklo vozidla, jež řídil obviněný. Do vozidla obviněného dobře viděli, viditelnost byla dobrá (bez deště či mlhy). Policisté rovněž shodně zakreslili do předložené mapky postavení služebního vozidla, směr jízdy obviněného a úsek, po který pozorovali protiprávní jednání obviněného. Dále policisté shodně vypověděli, že obviněného po zastavení poučili o spáchaném přestupku, přičemž obviněný s přestupkem souhlasil, jakož i se zaplacením blokové pokuty na místě a předal policistům finanční hotovost. Po předložení příkazového bloku, však obviněný tento odmítl podepsat, a tak mu byla vydaná hotovost vrácena a jednání na místě bylo ukončeno.

[12] Obviněný ve svém odvolání namítá rozporuplnost a nekonzistentnost výpovědí svědků – zasahujících policistů a rovněž poukazuje na arogantní jednání policistů. K tomu odvolací orgán konstatuje, že ve výpovědích svědků se skutečně vyskytují určité neshody. Týkající se kupříkladu přesné vzdálenosti od pozorovaného vozidla či po jakou dobu monitorovali přestupkové jednání řidiče. V této souvislosti odkazuje odvolací orgán na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011 č. j. 8 As 13/2011 – 54: *„Rovněž Nejvyšší správní soud neshledal v hodnocení skutkového stavu správním orgánem pochybení, na jehož základě by nebylo možno uzavřít, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Pokud si jeden z policistů při výslechu konaném téměř po dvou měsících od zjištění přestupku nebyl schopen vybavit přesnou polohu policejního vozidla a nepamatoval si veškeré okolnosti předcházející zjištění přestupku, není to důvodem, pro který by nebylo možné učinit závěr o spáchání daného přestupku. Tyto skutečnosti nezpůsobily nevěrohodnost či rozporuplnost výpovědí policistů. V posuzované věci je přitom podstatná shoda výpovědí obou policistů o tom, že viděli stěžovatele držet v ruce za jízdy telefonní přístroj. Jejich výpovědi jsou v tomto směru konzistentní a nerozporné.“*

[13] Také v nyní posuzovaném případě uplynuly mezi spáchaným přestupkem obviněného a výpovědi policistů téměř 2 měsíce, kdy s ohledem na tento časový odstup nelze zpochybnit výpovědi policistů pouze z toho důvodu, že si nebyli schopni vybavit všechny okolnosti spáchaného přestupku. Rozhodná pro odvolací orgán je konzistentnost výpovědí policistů ohledně držení telefonního přístroje obviněným. Skutečnost, že jeden z policistů vypověděl, že přestupkové jednání obviněného bylo monitorováno po dobu 30 vteřin, zatímco druhý ze zasahujících policistů na tutéž otázku odpověděl, že se tak dělo pouze po dobu 2-3 vteřin, lze vysvětlit tím, že jeden z policistů si vybavil, že přestupkové jednání pozoroval toliko v okamžiku průjezdu obviněného kolem stojícího služebního vozidla, z něhož přestupek policisté monitorovali. Druhý policista poté uvedl delší časový úsek, který se nevztahoval toliko na okamžik průjezdu (obviněného kolem policistů), ale i na dobu, kdy policisté vozidlo, jež řídil obviněný, následovali, a to až do jeho zastavení u domu č. p. 368. Tato nekonzistentnost však nijak nerozporuje, že oba policisté shodně obviněného viděli, jak drží telefon tmavé barvy, nikoliv u ucha, ale v okolí volantů (na středu volantů či v jeho úrovni). Ohledně otázky vzdálenosti policistů ve služebním vozidle od pozorovaného vozidla, v němž byl obviněný, se výpovědi policistů také lišily. Jeden vypověděl, že se jednalo o vzdálenost cca 2 m, kdežto druhý uvedl něco mezi 5 až 10 m. Z videozáznamu je patrné, že policejní vozidlo je zacouváno „v uličce“ (podle výpovědi jednoho z policistů asi 1 m od cesty), kdy policisté mají výhled na silnici před nimi o dvou jízdních pružích, přičemž základní šířka jízdního pruhu činí alespoň 3 m. Na videozáznamu je dále vidět, že auto policistů skutečně není postaveno daleko od cesty, i když nelze určit, zdali se jednalo skutečně o vzdálenost 1 m, jak uvádí jeden z policistů nebo šlo o vzdálenost větší. Obviněný pak ve vozidle projíždí kolem policistů v pravém jízdním pruhu blíže k policistům. Z výše uvedeného plyne, že se skutečně mohlo jednat o vzdálenost od pozorovaného vozidla do 5 m. K rozporům mezi výpověďmi svědků v tomto ohledu, odvolací orgán uvádí, že zasahující policisté vzdálenost nijak neměřili, např. za pomoci metru, a tak se jednalo o pouhý odhad, který směřuje na subjektivní vnímání. Ani této neshodě tak nelze přikládat větší závažnost, a to i s ohledem na časový odstup provedených výpovědí od okamžiku spáchaného přestupku.

[14] K přestupku, který spočívá v **držení telefonního přístroje** při řízení vozidla, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, když uvedl: *V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku*

viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení... policisté mohli na vzdálenost 10 – 13 metrů vnímat svými smysly, zda řidička při řízení drží mobilní telefon...“ V souvislosti s tvrzením obviněného, že správní orgán vyhodnotil důkazy jednostranně s tím, že přisvědčil výpovědím policistů lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016-34: „V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, přičemž jedna se zakládá na svědeckých výpovědích zasahujících policistů, a druhá na výpovědi stěžovatele a jeho zaměstnanců. Uvedená situace není v přestupkovém řízení neobvyklá, jelikož při prokazování některých druhů dopravních přestupků, které jsou objektivně vnímatelné lidským zrakem, jako je například přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, nejsou zpravidla jiné důkazy než výpovědi policistů a obviněného, popř. dalších osob, k dispozici. V takové situaci je klíčové důkladně zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků.“

[15] K výše uvedenému odvolací orgán odkazuje na již učiněné závěry výše. Policisté přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu pozorovali vlastním zrakem, kdy se služebním vozidlem stáli kolmo k vozovce a pozorovali projíždějící vozidla, když (z jejich pohledu, z pohledu kamery ve vozidle) v bližším jízdním pruhu projel obviněný jako řidič motorového vozidla, přičemž při řízení držel v ruce na úrovni volantu tmavý telefon. Vzdálenost přitom, jak plyne ze závěrů výše, nemohla přesáhnout 10 m (v rozsudku uvedeném výše přitom Nejvyšší správní soud potvrdil možnost vnímat držení mobilního telefonu na vzdálenost 10 – 13 m). Ve výhledu policistům nebránila žádná překážka (jako např. chodec, jiné vozidlo, strom či cokoliv jiného), vozidlo nemělo zatmavená skla, skrze které policisté přestupek pozorovali, a viditelnost nebyla snížena ani počasím. Všechny tyto závěry plynou jak z pořízeného videozáznamu, tak z výpovědí policistů. Zcela pochopitelná je pak situace, že obviněný tvrdí něco jiného než zasahující policisté. Tento má totiž samozřejmě na věci vlastní subjektivní zájem, a sice nebyť potrestán za zjištěný přestupek kladený jemu za vinu. Naproti tomu v případě zasahujících policistů se jedná o součást výkonu jejich služby, kdy nelze primárně předjímat jakoukoliv jejich zaujatost či nevěrohodnost. Takové úvahy by totiž mohly vést až k nepostižitelnosti některých přestupků, zejména pak těch pozorovatelných pouhým okem. Pochybnost ohledně nestrannosti policistů tak musí v daném případě vyvstávat z konkrétních podkladů.

[16] K věrohodnosti výpovědi policistů pak odvolací orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27: „V případě výpovědi policistů Nejvyšší správní soud ustáleně vychází z názoru (kromě rozsudku citovaného krajským soudem lze z poslední doby poukázat např. na rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42), že „policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.

Od této premisy nemá Nejvyšší správní soud důvod ustupovat ani v tomto rozhodnutí. Stěžovateli lze přisvědčit, že ani policisté nejsou vždy a v každém případě zárukou zákonnosti a že i v jejich řadách lze narazit na osoby, které nemusí vypovídat pravdivě a mohou se dopouštět křivého obvinění z přestupku. Nejedná se však o masový jev, který by zpochybnil v obecné rovině věrohodnost výpovědi všech policistů, nejsou-li dány další okolnosti, které nasvědčují tomu, že v posuzovaném případě může být jednání policisty vedeno nepoctivými pohnutkami. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je totiž třeba uvážít, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověřeni nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivě výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (i kdyby si tím vylepšoval osobní statistiky, znamená to pro něj nepřilíh populární „papírování“ navíc nad čas strávený vlastní kontrolní činností) zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (peněžitě sankci, ale

třeba i zákazu řízení), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení. Uvedené skutečnosti všechny hovoří pro principiálně vyšší hodnověrnost svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. Stěžovatelem namítaná možnost nezákonného jednání policistů se však projevuje, a to povinností důkladného prověření jejich výpovědi jak v kontrastu s jinými dostupnými důkazními prostředky, tak z hlediska její logičnosti a bezrozpornosti.

[17] Odvolacímu orgánu, stejně jako správnímu orgánu, se výpověď zasahujících policistů jeví jako dostatečně věrohodná.

[18] Výše uvedené se pak do jisté míry uplatní i co do tvrzení obviněného, že za jízdy skutečně telefonoval, avšak za použití tzv. handsfree, které má ve voze. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 28/2021-33: „Stěžovatel tvrdí, že přestupek spáchán nebyl, neboť sice telefonoval, ale s mobilním zřízením nijak nemanipuloval, protože používá handsfree. Dva zasahující policisté – svědci tvrdí opak. V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se NSS zabýval mimo jiné v rozsudku č. j. 4 As 19/2007 – 114 ze dne 27. 9. 2007, v němž mj. konstatoval následující: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Toto tvrzení pak obviněný ani nijak nedoložil. Zde je sice pravdou, že primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby své tvrzení prokázal (§ 52 správního řádu).“ Ani k tomuto tvrzení (použití sady handsfree) obviněného, jež nikterak nedoložil, se tedy odvolací orgán nepřiklonil.

[19] Součástí spisového materiálu je rovněž videozáznam Policie ČR a videozáznam poskytnutý obviněným, ke kterým se správní orgán v rámci napadeného rozhodnutí vyjádřil, kdy na tuto argumentaci odvolací orgán odkazuje. Nadto pouze odvolací orgán poznamenává, že na videozáznamu ze služebního vozidla policejní hlídky lze v čase videozáznamu 0:04:49 vidět řidiče (obviněného) výše uvedeného vozidla Toyota, přičemž je možné usuzovat na držení telefonního přístroje. Jak však uvedl již správní orgán, tuto skutečnost nelze postavit na jisto, kdy do kabiny řidiče není zřetelně vidět. Zde je opět nutné podotknout, že v daném případě se jedná o přestupek objektivně pozorovatelný lidským okem (zrakem), přičemž záznam ze služebního vozidla nedosahuje takové kvality rozlišení, aby z něj bylo zřetelně vidět protiprávní jednání obviněného spočívající v držení telefonu (někde na úrovni volantu). Tato skutečnost však nijak nebrání učinění závěrů o vině obviněného, jehož protiprávní jednání bylo zachyceno nikoliv na základě videozáznamu, avšak na základě toho, co policisté objektivně viděli a vnímali svými smysly. Videozáznam doložený obviněným pak dokládá pouze to, že obviněný má levou ruku na volantu, pravou ruku vidět není.

[20] Obviněný rovněž namítal, že zasahující policisté se k němu chovali arogantně, drze a ve věci nebyly nestranní. V projednávané věci však nic takového z podkladů pro rozhodnutí nevyplývalo. Nadto obviněný upozornil na možnou podjatost správního orgánu, kdy vyplývalo, že správní orgán si se svědkem prap. Ptáčkem tyká. K tomu odvolací orgán konstatuje, že dle rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009 – 753: „sama skutečnost, že se úřední osoba zná se zástupcem účastníka řízení nebo se zástupcem osoby, na jejíž podnět bylo řízení zahájeno, či si s nimi dokonce tyká, neznamená, že lze důvodně pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. „Ke vzniku pochybností musí přistoupit další skutečnost, která posune tento kolegiální vztah do vztahu nadstandardního, ať už v pozitivním či negativním smyslu (např. společně trávené dovolené nebo vyostřený sousedský spor)“. Tento závěr lze plně vztáhnout i na rozhodování o podjatosti soudce.“ Obdobně pak i v usnesení ze dne 13. 3. 2013, č. j. Nao 86/2014 – 15, Nejvyšší správní soud konstatoval (s odkazem na usnesení ze dne 27. 8. 2013, č. j. Nao 41/2013 – 56): „že vztah, který nepřekračuje standardní profesionální, resp. kolegiální známost v rámci soudcovského stavu, není objektivním důvodem pro založení pochybností o nepodjatosti rozhodujícího soudce, přičemž s výkonem funkce soudce je spjat požadavek na to, aby se soudce byl schopen oprostit od nepatřičných vnějších vlivů na jeho rozhodovací činnost a méně intenzivní vlivy musí být schopen odfiltrovat s ohledem na nároky své profese. Nejvyšší správní soud nepovažoval za relevantní skutečnost ani tykání, „jelikož jde o pravidelný

průvodní jev kolegiálních vztahů“. Pokud tedy nelze považovat za důvod podjatosti běžné profesionální vztahy v rámci soudcovského stavu, tím spíše jím není obdobný vztah mezi soudcem a úředními osobami, jenž soudce potkává, či dříve potkával, v rámci své profesní činnosti.“ Ani této námitce obviněného tedy odvolací orgán nemohl přisvědčit, jelikož kromě tvrzeného tykání mezi svědkem a správním orgánem neuvedl jinou skutečnost, která by měla svědčit o podjatosti správního orgánu. Pouhé tykání přitom, jak vyplývá z rozsudku uvedeného výše, nijak nevypovídá o možné podjatosti, pokud zde nejsou další okolnosti svědčící o možném opaku. Nelze tak případně vyčítat správnímu orgánu, že vůči svědkovi, s nímž se v rámci výkonu profese může setkávat opakovaně, užije poněkud neformálního pozdravu. Arogantní, drzé či šikanózní jednání ze strany policistů je pak postaveno toliko na tvrzení obviněného, přičemž není jakkoliv doloženo. Dle odvolacího orgánu tak toto tvrzení nemá jakoukoliv oporu, z níž by bylo možné na toto chování ze strany policistů usuzovat.

[21] K otázce naplnění materiální stránky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 9. 2015 č. j. 58 A 11/2013 – 35: „K otázce materiální stránky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se velmi podrobně vyjadřuje především žalovaný, který odkazuje na informace Ministerstva dopravy, resp. jeho oddělení bezpečnosti silničního provozu BESIP, které jsou veřejně přístupné na [BESIP - Telefonování za jízdy je nebezpečné](#). Žalovaný tedy poukazuje na nebezpečnost užívání telefonu při řízení (byť formální stránka je naplněna pouze v případě jeho držení v ruce) a přirovnává jej k řízení při 0,8‰ alkoholu v krvi. Žalobce uvedl, že se jedná o hypotetickou situaci, která však na daný případ nedoléhá.

Zákon o přestupcích stanoví v § 2 odst. 1, že přestupkem je „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-i o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin“. Přestupkem tedy je takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné (srov. např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008).

Soud při úvaze o povaze materiální stránky tohoto přestupku, tedy zda jednání žalobce porušovalo nebo ohrožovalo zájem společnosti, zvažoval, zda v případě skutkové podstaty tohoto přestupku není již jeho samotná formální definice minimem ohrožení zájmu společnosti a dospěl k závěru, že v běžně se vyskytujících případech bude stupeň porušení nebo ohrožení zájmu společnosti zpravidla tak intenzivní, že bude materiální znak tohoto přestupku naplněn (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).

[22] V této souvislosti odkazuje odvolací orgán též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45: „...obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučovaly.“ Žádné takové okolnosti či zvláštnosti však odvolací orgán neshledal.

[23] Odvolací orgán tak opět konstatuje, že k naplnění materiální stránky přestupku došlo, jelikož byl ohrožen zájem společnosti chráněný zákonem spočívající v ochraně bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

[24] Správní orgán v rámci správního řízení dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a proto nebyl důvod, aby, jak poukazuje obviněný, správní orgán přistoupil k nařízení místního šetření či vyšetřovacímu pokusu, který by byl zcela nadbytečný. Tento postup by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie, která říká, že řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně. Není tedy možné provádět z úřední povinnosti nadbytečné důkazy, neboť by se správní orgán dostal do rozporu právě se zásadou procesní ekonomie. Cílem správního řízení totiž není zcela vyplnit mozaiku zkoumaného skutkového děje do posledního kamínku, ale provedeným dokazováním je nutné zjistit obraz, který předmětná mozaika ukrývá, a vyloučit, že může ukrývat obrazec jiný. Učiní-li tak správní orgán, není třeba provádět další dokazování, neboť kritériem věrohodnosti důkazů není jejich množství, ale kvalita a jejich schopnost vykreslit skutkový děj v souladu se zásadou omezené materiální pravdy.

[25] K námitkám ohledně místa spáchání přestupku odkazuje odvolací orgán na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52, v němž je uvedeno: „(...) Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku.“ Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 4. 5. 2017 č. j. 1 As 31/2017-33 říká, že: „Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. Proto mají být kladeny vyšší nároky na specifikaci skutkových okolností na počátku řízení o deliktu, např. v oznámení o zahájení řízení. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.).“ S ohledem na výše uvedené odvolací orgán konstatuje, že místo spáchání přestupku bylo správním orgánem vymezeno dostatečně určitě, přičemž nemůže být pochyb o tom, že ke spáchání přestupku obviněným došlo. Současně odvolací orgán poznamenává, že v projednávané věci není přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku, jelikož se nejedná kupříkladu o měřený úsek či zákaz vjezdu, kdy v případě chybné specifikace místa by mohlo dojít k situaci, že jednání dané osoby v daném místě by již nenaplňovalo znaky skutkové podstaty příslušného přestupku s ohledem na odlišnou regulaci v konkrétním místě. Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že při řízení vozidla v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, a to v provozu na pozemních komunikacích. Pozemní komunikace se přitom dělí na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace, přičemž z hlediska naplnění skutkové podstaty jmenovaného přestupku není rozhodné, v jakém místě pozemní komunikace ke spáchání skutku dojde, pokud se jedná o pozemní komunikaci. V posuzovaném případě, vzhledem znění výroku napadeného rozhodnutí, není pochyb o tom, že obviněný se dopustil deliktního jednání na pozemní komunikaci v místě specifikovaném správním orgánem. Tato námitka obviněného je tedy lichá.

[26] Co se týče námitky, že správní orgán vyhodnotil jednotlivé důkazy zcela jednostranně a rozporuplným způsobem, odvolací orgán uvádí, že správní orgán postupoval plně v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Odvolací orgán při zkoumání tohoto případu neučinil žádný poznatek, který by svědčil o tom, že by správní orgán toto ustanovení porušil. Správní orgán postupoval, jak v souladu se zásadou materiální pravdy, tak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, kdy zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

[27] Ani zásadu in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného), na kterou obviněný ve svém odvolání nepřímou odkazuje, není, stejně jako další instituty práva, možné aplikovat mechanicky, jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 1/2010-58 ze dne 15. 7. 2010. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch obviněného, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu in dubio pro reo automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady in dubio pro reo proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak

rozhodnout. Jinými slovy, nelze v případě existence dvou sad důkazů, ukazujících na dvě rozdílné verze příběhu, uzavřít, že je nutno jako věrohodnou verzi akceptovat tu pro obviněného příznivější.

[28] Dle názoru odvolacího orgánu, tak správní orgán zjistil a vyhodnotil skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti (ve smyslu ust. § 3 správního řádu), kdy za tímto účelem si opatřil všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Odvolací orgán má tedy za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména výpovědi svědků – zasahujících policistů.

[29] Odvolací orgán tak nemá pochybnosti o tom, že obviněný dne 23. 2. 2023 jako řidič motorového vozidla tov. zn. Toyota, RZ XXX držel při řízení vozidla v pravé ruce telefonní přístroj, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona.

3. Uložení správního trestu a náhrady nákladů řízení:

[30] Odvolací orgán dále přezkoumal postup správního orgánu při ukládání druhu a výměry správního trestu. Za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, a to pouze v právě uvedeném sankčním rozpětí.

[31] Podle ust. § 37 přestupkového zákona se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užítky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání. Příslušné úvahy správního orgánu na toto téma jsou pak rozepsány na straně 7 až 8 odvoláním napadeného rozhodnutí.

[32] Odvolací orgán se ztotožňuje s názorem správního orgánu, co do osoby řidiče obviněného, z jehož evidenční karty se podává, že se jedná o řidiče, který ne vždy dodržuje pravidla silničního provozu. Aktuální stav bodové hodnocení řidiče obviněného je 3 body, přičemž již v minulosti se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a v době 5. 10. 2022 do 16. 1. 2023 měl obviněný zaevidován zákaz řízení všech motorových vozidel, kdy přibližně jeden měsíc po skončení tohoto zákazu se obviněný dopustil dalšího přestupkového jednání. Odvolací orgán si je vědom, že plynutím času došlo k zahlazení přestupků staršího data, avšak to nijak nebrání přičíst obviněnému k tíži jeho deliktů minulost. Hodnocení osoby pachatele jako takové, včetně jeho sklonů, sice přestupkový zákon nijak speciálně nezařazuje, nicméně s ohledem na uvozovací slovo „zejména“ použitého v § 39 (polehčující okolnosti) a § 40 (pritěžující okolnosti) lze dovodit, že v jejich rámci lze hodnotit i jiné okolnosti, výslovně v zákoně nevyjmenované, jelikož se nejedná o taxativně uzavřený výčet.

[33] Závažnost přestupkového jednání obviněné se odráží již ve výši sankce, jež zákon umožňuje za dané jednání uložit.

[34] Správní orgán dále konstatoval, že obviněný se přestupku dopustil v obci v dopoledních hodinách, kdy lze všeobecně předpokládat vyšší provoz. Přitom se jedná o úsek v kopci a na konci obce, kde již řidiči začínají zvyšovat rychlost jízdy a je tudíž žádoucí, aby se zde řidiči plně věnovali a soustředili na řízení vozidla.

[35] Polehčující okolnost správní orgán, stejně jako odvolací orgán, neshledal.

[36] Odvolací orgán se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že obviněný přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu spáchal úmyslně, a to ve formě úmyslu nepřímého, tj. obviněný věděl, že držením mobilního telefonu může oslabit svoji pozornost, přičemž skutečnost, že řidič nesmí při řízení držet telefon, je všeobecně známá, a byl srozuměna s tím, že při oslabené pozornosti může ohrozit bezpečnost provozu. (srov. NSS č. j. 10 As 305/2016 – 46). K uchopení telefonu se navíc vyžaduje aktivní jednání, a tak je z povahy věci přítomna i volní složka zavinění.

[37] V této souvislosti lze citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2022, 10 As 339/2020 – 44: „*Jak uvedl i krajský soud, odlišit nepřímý úmysl a vědomou nedbalost činí někdy problémy. Obě formy jsou shodné ve vědomostní složce, u vědomé nedbalosti však zcela chybí složka volní (která je u nepřímého úmyslu přítomna, byť v oslabené míře tzv. srozumění). Nepřímý úmysl spočívá podle § 15 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona (č. 250/2016 Sb.) v tom, že pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Přesně to stěžovatel naplnil. Skutečnost, že řidič nesmí při řízení držet telefon, je všeobecně známa; a protože uchopit telefon vyžaduje aktivní jednání, je z povahy věci přítomna i volní složka zavinění (srov. pro odlišnou situaci rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2021, čj. 10 As 291/2021 - 53, bod 11). Jestliže tedy stěžovatel telefon při řízení držel, nejen že musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale nutně byl s tímto následkem i srozuměn.*“

[38] Obviněnému byl uložen správní trest v polovině zákonné sazby, který se vzhledem k povaze a závažnosti přestupku odvolacímu orgánu, stejně jako správnímu orgánu, jeví jako úměrný k naplnění preventivní, sankční i výchovné funkce sankce.

[39] Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Prováděcí právní předpis, (a to vyhláška č. 520/2005 Sb.) stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit. Odvolací orgán neshledal důvodů, proč by tomu tak měl učinit i v tomto případě.

IV.

[40] Vzhledem k výše uvedenému a vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu je v souladu s právními předpisy, současně není v rozporu s veřejným zájmem a vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, odvolací orgán napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil a odvolání obviněného zamítl.

Poučení:

[41] Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

JUDr. Anna Kůrková
úřednice odboru dopravy
a silničního hospodářství
(podepsáno elektronicky)

Vyhotovuje se:

1 x XXX, prostřednictvím zmocněnce JUDr. Radkem Kellerem, advokátem, Jaselská 23, 602 00 Brno – do datové schránky zmocněnce – do vlastních rukou
1 x spis Městský úřad Valašské Klobouky – po nabytí právní moci
1 x spis KÚZK